Все ж озирнувся ліс —
я вже й не кличу —
спинився і стоїть.
І я заснув…

Немовби хтось

погладив

по обличчю —

отак я прокидатися забув.

І все ж дано.
І хай ця мить лукавить.

Та що ця мить! — цей день,

цей рік,

цей вік.

І все ж
мені повірить ліс.
І навіть
помолиться,
як грішний чоловік.

Слова,
які я чув і знав, які,
бувало, шепотів,
сплітають віти.

До них

ще встигну

губи притулити.

Замкну губами сутінки густі.